

gamla minnen, hur kärt det än är mig. Jag har nämligen ett särskilt ärende till dig. Jag kommer för att be om din hjälp.

— I min egenskap av advokat?

— Nej, i egenskap av detektiv.

— Verkligen! Men detektiv är du ju själv i kraft av ditt ämbete. Varje polisman och icke minst en länsman måste ju vara det — åtminstone till en viss grad.

— Ja, däri har du rätt. Men om förmågan inte räcker till, så måste han söka hjälp eller åtminstone råd av någon som besitter framstående egenskaper såsom detektiv. Och så vet jag är fallet med dig. Ditt rykte i sådant hänseende har trängt ända ned till vår avlägsna bygd. Själv har jag, om jag nu skall tala om det, ord om mig att vara en duglig polisman, men jag har nu fått hand om en sak, som ställer så stora fordringar på mig, att jag inte kan motsvara dem, det inser jag allt för väl. Därför kommer jag nu till dig med anhållan, att du måtte intressera dig för saken. Nog inser jag, att en så berömd detektiv, som du, måste taxera sitt arbete och sin tid högre, än vad en fattig länsman i Småland skulle stå ut med att betala — —

Alf Grane slog ifrån sig med båda händer.

— Kan jag, sade han, göra en god vän en tjänst, så behöver han inte bekymra sig om kostnaden.

— Nå, nå, låt mig tala till punkt. Du skall då erfara, att jag i detta fall ingalunda behöver repliera på gammal vänskap. Saken är nämligen den, att i målet är inblandad en person, som är allmänt omtyckt i orten, och några av hans förmögnare vänner och gyn-